

— Добръ! но уеѣщашъ ли ся да имашъ наклонность къмъ нѣкого другиго?

— Чивамъ щови е пакъ грижа за това, Германе?

— Нищо не ми чини това, . . . само да говоря. Угаждамъ, моме, чи ты имашъ въ главжтж си нѣкое либе.

— Не, Германе, вый ся лъжете, азъ нѣмамъ никого още на умътъ си; това може да доде по-късно; но понеже нѣма да ся ожения освѣнъ когато ще посѣбера нѣщичко, то азъ, щж не щж, принудена съмъ да ся ожения късно и съ единъ старъ.

— То като е тѣй, земи тоз'часъ единъ старъ.

— Не, не! когато нема вече да съмъ млада, това ще ми е равно; но за сега, има разлика.

— Гледамъ, Марійке, чи азъ не ти аресвамъ: това е вече доста явно, казà Германъ съ ядъ, и безъ да претегли думытъ си.

Марійка не отговори. Германъ ся наведе къмъ нейж: тя спѣше, спѣше съвършено побѣдена и като поражена отъ сънътъ, както става съ дѣцата които спятъ уже до като още полу-барборятъ.

Германъ остана благодаренъ чи тя не бѣ дала вниманіе на послѣднитѣ му думы; той призна чи тѣ не бѣха благоразумны, и обърнася отъ другжтж странж за да ся порастуши и и да промѣни мысль.